

‘Terra Falkland Islands’

Naam: Vanand Meliksetian

Docent: R.J.G Claassen

Datum: 18-06-12

Woorden: 7771

Tweede versie scriptie politieke filosofie

Inhoudsopgave

<u>Titel</u>	<u>Pagina</u>
1. Inleiding	3
1.1 De geschiedenis van de Falklandeilanden	3
1.2 Uiteenzetting	5
2. Property rights	6
2.1 Fruits of the earth	6
2.2 Bewerkings- en <i>consentprincipe</i>	7
3. Zelfbeschikking	10
3.1 Remedial rights only theory	11
3.2 Primary rights theory	12
3.2.1 Ascriptive theory	13
3.2.2 Associative theory	14
3.3 Zelfbeschikking en de Falklanders	15
4. Territoriale aspecten	16
4.1 Territoriale aspecten van zelfbeschikking en de Falklandeilanden	19
5. Legitimiteit van afgeleide rechten	19
6. Conclusie	22
Bibliografie	23

1. Inleiding

“Englishmen, give us back the Malvinas!”¹

In de jaren vijftig laaide het conflict rond de Falklandeilanden op, dat uitmondde in een korte oorlog en aan ruim zeshonderd Argentijnse en ongeveer driehonderd Britse soldaten het leven kostte. De soevereiniteitskwestie rond deze eilanden begon enkele honderden jaren geleden in 1493 met een decreet van paus Alexander de Zesde, dat het nieuw ontdekte continent verdeelde tussen Spanje en Portugal om oorlog te voorkomen. De Britten zetten in de achttiende eeuw voet aan wal en claimden de Falklands namens de Engelse vorst, waardoor de soevereiniteit van Spanje betwist werd. De huidige bewoners van de eilanden beroepen zich op het zelfbeschikkingsrecht om deel te blijven uitmaken van Groot-Brittannië, terwijl de Argentijnen heerschappij opeisen die zij baseren op afgeleide rechten geërfd van Spanje. De hoofdvraag waar deze scriptie een antwoord op tracht te geven, kan als volgt worden geformuleerd: hebben de Falklanders het morele recht om aanspraak te maken op zelfbeschikking?

1.2 De geschiedenis van de Falklandeilanden

De Falklandeilanden bestaan uit tweehonderd kleine en twee grote eilanden, die samen ongeveer een gebied ter grote van Noord-Ierland vormen. De geschiedenis van de eilandengroep begint met de ‘ontdekking’ van Zuid-Amerika door Amerigo Vespucci. De Spanjaarden waren de eerste Europese natie die voet aan wal zetten en werden kort daarna gevolgd door de Portugezen. In 1493 stelde paus Alexander de Zesde een decreet op, dat Zuid-Amerika verdeelde tussen Spanje en Portugal. Deze twee staten ondertekenden een jaar later in 1494 het verdrag van Tordesillas, dat het decreet enigszins aanpaste. De Falklandeilanden maakten volgens dit verdrag en het decreet deel uit van Spaans grondgebied. Voor de overige zeevarende staten van die tijd was dit echter onacceptabel, waardoor deze soevereinitiet veelvuldig geschonden werd door Frankrijk, Nederland en Groot-Brittannië, die allemaal koloniën stichten op

¹ Metford, J. (1968) ‘Falklands or Malvinas’, *International affairs* 83: 463-481.

dit continent. Spanje was echter niet altijd bij machte om hen te verdrijven van grondgebied die zij als de hare beschouwde (Metford, 1968; 469)

De Franse Zeevaarder Antoine Louis de Bougainville vestigde zich in 1764 op het oostelijke eiland en bouwde een fort dat hij 'Port Louis' noemde. De Engelsen deden hetzelfde in 1765 op het westelijke eiland onder leiding van commodore John Byron. Ondertussen had de Spaanse gouverneur in Buenos Aires vernomen dat de Fransen zich hadden gevestigd op het oostelijke eiland, dat zij als een deel van Spaans grondgebied beschouwden. Na diplomatiek onderhoud in Madrid en Parijs werd er een afkoopsond betaald, waarna de Fransen vertrokken en 'Port Louis' werd omgedoopt tot 'Porte de Soledad'. De Engelse aanwezigheid werd pas in 1769 opgemerkt. Een militair detachement van 1.400 soldaten uit Buenos Aires stuurde het kleine garnizoen van honderd Britse militairen weg. De Spaanse vorst herstelde echter de Engelse soevereiniteit om oorlog met Groot-Brittannië te voorkomen. Daarnaast werd het gezag over het oostelijke eiland opgeheven (Metford, 1968; 467-471).

De gouverneur van Buenos Aires regeerde namens de Spaanse vorst het gebied dat nu Argentinië heet en tevens de Falklanden. Deze eilandengroep is voor de komst van de Britten niet bevolkt door een inheems indianenvolk. Het contact tussen Zuid-Amerika en Spanje eindigde tijdens de Napoleontische oorlog, die door de gouverneur van Buenos Aires werd aangegrepen om zich onafhankelijk te verklaren in 1816. Het overdragen van de soevereiniteit van de Falklandeilanden was niet het gevolg van het over doen gaan van rechten door Spanje, maar door de assertiviteit van het nieuwe Argentinië. De Argentijnen baseren hun aanspraak op het *uti possidetis, ita possideatis* principe, zoals je bezit, zo mag je bezitten. De eilanden vielen onder controle van de gouverneur van Buenos Aires, die geacht werden na het onafhankelijk worden deel te gaan uitmaken van Argentinië (Metford, 1968; 471-473).

De Britse militaire aanwezigheid werd in 1774 opgeheven vanwege economische redenen, maar de soevereiniteit over de Falklandeilanden werd in stand gehouden. Na het onafhankelijk worden van Argentinië in 1816 probeerde men het gezag over een gebied die de Argentijnen als hun bezit beschouwden te herstellen. De Britten bevestigden echter dat de Falklandeilanden deel uitmaken van Groot-Brittannië door militaire aanwezigheid te herstellen en een gouverneur in 1833 te plaatsen (Emerson, 1971; 459). Tot op de dag van vandaag beschouwen Argentijnse nationalistena de Falklandeilanden nog steeds als hun territorium. De korte oorlog van 1982 die beslecht werd in het voordeel van Groot-Brittannië is een bevestiging van dit

nationale bewustzijn in Argentinië. Onlangs heeft de vondst van oliereserves de claim van soevereiniteit over de Falklandeilanden doen oplaaien. De Argentijnse staat stelt sancties in tegen Britse bedrijven, die proefboringen doen in de zeebodem voor de kust van de eilanden. President Fernandez de Kirchner verklaarde de exploitatie van de bodemschatten rondom de Falklanden 'illegaal' en 'heimelijk' (Schofield, 2012). Tijdens het schrijven van deze scriptie wordt de dertigste verjaardag van de Falklandoorlog herdacht. De samenkomst van deze herdenking en de vondst van oliereserves, heeft de soevereiniteitskwestie opnieuw doen opleven (Brindicci, 2012).

1.3 uiteenzetting scriptie

De claims van soevereiniteit over de Falklandeilanden worden gebaseerd op verschillende rechten. De Argentijnen baseren hun aanspraak op rechten die zij hebben afgeleid van de voormalige koloniale macht Spanje. De Britten zien de Falklandeilanden als hun territorium, omdat de inwoners unaniem aangeven deel te willen blijven uitmaken van Groot-Brittannië en zich beroepen op het zelfbeschikkingsrecht (Metford, 1968; 465). Deze Britse aanspraak is gebaseerd op eigendom. Bezit van het grondgebied is nodig om de claim van zelfbeschikking te kunnen onderbouwen. Dit argument zal in paragraaf 2 verder worden toegelicht. Daarnaast zijn territoriale aspecten van belang bij het aanspraak maken op het zelfbeschikkingrecht. Een dergelijke aanvulling is nodig om het recht op grondgebied moreel te kunnen rechtvaardigen. Dit zal in paragraaf 4 verder toegelicht worden.

Deze scriptie dient in twee delen te worden verdeeld, die corresponderen met de tegenstrijdige claims van soevereiniteit. Als eerst zullen eigendomsrechten, territoriale aspecten en theorieën van het zelfbeschikkingsrecht worden besproken. Hierbij zullen we de volgende volgorde hanteren. Eerst dient te worden verklaard hoe Britse kolonisten het eigendom over de Falklandeilanden hebben weten te bemachtigen. Indien men immers aanspraak maakt op territorium door middel van zelfbeschikking, moet eerst worden verklaard waarom men recht heeft op het betreffende stuk grond. Vervolgens zullen de verschillende theorieën van het zelfbeschikkingsrecht op de casus van de Falklandeilanden worden toegepast. Daarna dienen de territoriale aspecten van zelfbeschikking en de aanvulling die deze bieden op dit recht te worden behandeld. Volgens Harry Beran moet zelfbeschikking door een significant deel van de bevolking worden ondersteund en tevens moreel en praktisch toepasbaar zijn

(Beran, 1984). Voor het moreel toepasbaar zijn is het noodzakelijk dat zelfbeschikking niet conflicterend is met andere rechten. Daarom zal als laatst de morele rechtvaardiging van de Argentijnse claims van soevereiniteit over de Falklandeilanden ter sprake komen, die gebaseerd is op rechten waarvan de Argentijnen claimen deze van koloniaal Spanje te hebben geërfd.

2. Property rights

Het barre klimaat rondom de Falklandeilanden heeft ervoor gezorgd dat door de eeuwen heen weinig mensen zich eraan hebben gewaagd om de eilanden te bewonen. Tegenwoordig wonen er ‘slechts’ drieduizend mensen in deze uithoek van de wereld dicht bij de Zuidpool. Tot de komst van de Britten in de achttiende waren er geen vaste bewoners. De huidige inwoners zijn voor 70% afstammelingen van deze kolonisten en voor de rest immigranten van voornamelijk Britse afkomst. De vraag die hier dan gesteld kan worden, is of deze *settlers* het recht hebben om zich te vestigen op de Falklandeilanden en de grond te bewerken, voor zover dit mogelijk is? Uit het antwoord op deze vraag zal tevens blijken wat de gevolgen hiervan zijn op de morele rechtvaardigheid van de claims van territoriale soevereiniteit.

Eerst zal aan de hand van *two treatises of government* van John Locke een uiteenzetting geven van individuele eigendomsrechten. Vervolgens zal dieper worden ingegaan op de territoriale gevolgen van eigendom, zoals staatsvorming. Hierbij zal de theorie van Locke worden gebruikt, die stelt dat consent van landeigenaren een morele rechtvaardiging is voor het vaststellen van grenzen.

2.1 Fruits of the earth

Het koloniseren van de Falklandeilanden door de Britten heeft tot gevolg dat deze tegenwoordig deel zijn van Groot-Brittannië. Het eigendom over dit grondgebied dient verklaard te worden. Ik zal hierna het argument formuleren waardoor men volgens Locke eigendom verwerft.

Het uitgangspunt hiervan is dat de Aarde het eigendom is van al haar inwoners. Locke baseert dit op de Bijbel, maar wij zullen het van een atheïstisch perspectief bekijken door te stellen, dat eigendom gevestigd moet worden en niet geclaimd kan

zijn (Locke, 1960; 365). Tevens zullen we stellen dat men het recht heeft om te overleven en te consumeren wat hiervoor nodig is (Locke, 1960; 288). Aan het begin van deze alinea is vastgesteld dat de Aarde het eigendom van al haar inwoners is. Dit is in conflict met het feit dat men mag consumeren wat nodig is om te overleven, omdat men consent van iedereen nodig heeft. Dit is praktisch onmogelijk, maar hieruit blijkt dat er een manier moet zijn om exclusief eigendom te vestigen, omdat men die goederen mag consumeren om te overleven.

Men heeft het morele recht heeft om in die behoeften te voorzien, die het fysieke voortbestaan garanderen. Hierdoor kunnen wij aannemen dat men eigenaar is van het eigen lichaam, doordat men het recht heeft om in de eigen behoeften te voorzien (Locke, 1960; 287). Voorwaarde hierbij is dat men de *fruits of the earth* mag benutten zolang dit niet in conflict is met eerder gevestigde eigendomsrechten. Dit wordt bewerkstelligd door het bewerkingsprincipe. Wanneer men eigendom, het lichaam, gebruikt om in behoeften te voorzien die overleving mogelijk maakt, wordt hiermee eigendom gevestigd op goederen, die voorheen niet in het bezit van iemand waren (Locke, 1960; 288).

Het exclusieve private eigendom dat hiermee wordt gevestigd, wordt boven de voorheen publieke eigendom gesteld, omdat het eindproduct het resultaat is van arbeid. Hiermee kunnen wij vaststellen dat het ‘mengen’ van eigendom met niet-eigendom, tot het gevolg heeft dat het eindproduct tot bezit kan worden aangemerkt (Locke, 1960; 296). Het bewerken van land vestigt een moreel recht op eigendom, indien dit niet conflicterend is met eerder gevestigde eigendomsrechten, en men in zoverre voorziet in de eigen levensbehoefte als nodig is.

2.2 Bewerkings- en consentprincipe

Het argument van John Locke om het verwerven van eigendom te verklaren is gebaseerd op individueel bezit. Het bewerkingsprincipe verklaart echter niet hoe de verwerving van persoonlijk eigendom staatsvorming tot gevolg heeft. Hiervoor is een ‘schakel’ nodig, die territoriumuitbreiding toelicht. Deze verklaring wordt gevonden in het consentprincipe, die hierna besproken zal worden.

Het toepassen van het bewerkingsprincipe op het verzamelen van bezit is een manier om een aspect van staatsvorming moreel te kunnen verklaren en rechtvaardigen (Locke, 1960; 348). Het *consent* van eigenaren van grond is van

belang voor het bepalen van grenzen. In de woorden van Locke: ‘*every man that hath any possession or enjoyment of any part of the dominions of any government, either by owning property, traveling on the state’s highway, or even so much as being within the territory of that government, doth hereby give his consent*’ (Phillpot, 1995; 367). Hieruit volgt dat eigenaren van grond consent moeten geven, indien zij genieten van de voordelen van de staat zoals eerder geformuleerd. De Britse kolonisten genoten van de bescherming van de militairen van de Falklandeilanden en van andere voordelen die het koloniseren van de eilanden vergemakkelijkte. Hieruit kan worden afgeleid dat de consent van de kolonisten tot gevolg heeft dat het territorium van de staat uitbreidt, indien dit niet in tegenspraak is met eerder gevestigde eigendomsrechten (Brilmayer, 1991; 196).

De legitimiteit van de staat geeft ons inzicht in de rechtvaardiging van haar autoriteit. De vorming van grenzen dient echter verklaard te worden door eigendomsrechten. Het vergaren van nieuw grondgebied moet rechtvaardig zijn tegenover de overige staten. Vergelijkbaar met het vergaren van eigendom dat niet in conflict mag zijn met eerder gevestigde rechten, mag uitbreiding van grondgebied niet het territorium van andere staten schenden (Buchanan, 1997; Simmons, 2001).

Er kunnen twee voorwaarden worden geformuleerd die territoriumuitbreiding beperken en behoud verdedigen. We zullen deze *als* ‘exterior’ en ‘interior’ dissenters behandelen. De eerste van de twee voorwaarden houdt in dat landeigenaren, die omringd worden door het bezit van derden, die wel aangeven hun *consent* te verschaffen aan de staat, niet in de mogelijkheid zijn om zich af te scheiden omdat dit tegen de redelijke belangen van de staat in gaat. De tweede voorwaarde omvat land, dat niet wordt bewerkt, maar wel omringd wordt door private eigendom waarvan men eens is over de unanieme steun door middel van *consent* (Simmons, 2001; 314). De laatst genoemd is van belang voor de casus Falklandeilanden, omdat de drieduizend inwoners van deze eilanden niet over de middelen beschikken om het gehele gebied te bewerken. Door haar fysieke toestand van een eilandengroep kunnen ze echter wel worden geclassificeerd als één gebied. De manier waarop men eigendom verwerft is tevens van belang. Indien men bezit verwerft door een ander te benadelen, kan gesteld worden dat dit onrechtmatig is gebeurd, waardoor staatsvorming moreel ongerechtvaardigd is.

Het formuleren van uitbreiding van territorium op een dergelijke manier heeft kritiek ontvangen van auteurs zoals John Simmons. Het eerste punt van kritiek op het

verwerven van eigendom en staatsvorming zoals geformuleerd door Locke, houdt de gelijkstelling van deze twee begrippen in. Het verschil tussen eigendom en soevereiniteit toont echter aan, dat we hier niet kunnen spreken van een oorzaak-gevolg relatie (Simmons, 2001; 317). Eigendom dient niet identiek te worden gezien aan de grenzen van de staat, omdat beiden tegelijk kunnen co-existeren. Eigenaren van grond beschikken over de vrijheid om te doen en laten wat hen schikt in het geval zij over 'volledigheid' van hun bezit beschikken. Met volledigheid wordt bedoeld dat er geen beperkingen zijn om besluiten te nemen, zoals gebondenheid aan wetten en regels. Door consent aan de staat te geven, dragen grondeigenaren sommige van hun rechten over. Hierdoor geniet men een minder volledig recht over het eigendom en is men gebonden aan wetten, terwijl men hierdoor de voordelen geniet van het leven in een staat, zoals veiligheid en gereduceerde kosten van collectieve goederen. Dit verklaart vervolgens dat het bewerkingsprincipe niet inhoudt dat de grenzen van de staat gelijk staan aan eigendom, maar dat enkel de eerste wordt veroorzaakt door de laatste (Simmons, 2001; 318).

Een tweede punt van kritiek is dat het bewerkingsprincipe van Locke niet als een oplossing kan dienen voor territoriale claims. De menselijke geschiedenis van onrechtvaardigheid die samenhangt met de complexiteit van eigendomsrechten over land zorgt ervoor dat enkel het bewerkingsprincipe niet voldoende is om tegenstrijdige claims op territorium te verklaren (Simmons, 2001; 318). Men heeft te maken met tegenstrijdigheid van eigendomsrechten wanneer nieuw te vestigen rechten, in conflict zijn met eerder gevestigde eigendom op grond.

De Britse kolonisten, die waagden het barre klimaat van de Zuid-Atlantische Zee te trotseren, troffen een gebied aan dat voorheen niet in gebruik was genomen door mensen. Het bewerken van de grond en het laten grazen van vee op de Falklandeilanden was nodig om in de levensbehoeften van de bewoners te voorzien, omdat het Zuid-Amerikaanse vasteland enkele honderden kilometers verderop lag en Groot-Brittannië enkele duizenden kilometers. Hierdoor waren de eilandbewoners aangewezen op de fruits of the earth in de directe omgeving van de Falklandeilanden. Het verrichten van arbeid om vee te laten grazen, gewassen te laten groeien en (wal)vis te vangen om in de levensbehoefte te voorzien, betekende tevens dat zij eigendom op de eilanden vestigden.

De eerste kolonisten gingen de Falklandeilanden bewonen, nadat de Britse marine voet aan wal had gezet en de eilanden had geclaimd als Brits grondgebied. We

kunnen nu vaststellen dat volgens het bewerkings- en consentprincipe van Locke de territoriumuitbreiding van Groot-Britannië met de Falklandeilanden moreel gerechtvaardigd is, nadat de inwoners gebruik gingen maken van de ‘*fruits of the earth*’.

3. Zelfbeschikking

Eigendom van grond is een voorwaarde waaraan voldaan moet zijn indien men aanspraak wil maken op het zelfbeschikkingsrecht. Hiervoor gelden tevens andere criteria, die hierna besproken zullen worden. Het zelfbeschikkingsrecht zal in deze scriptie beschreven worden vanuit het perspectief van een groep die zich wenst af te scheiden van een staat, omdat de oorspronkelijke literatuur op een zodanige manier is geschreven (Beran, 1984; Brilmayer, 1991; Buchanan, 1991; Buchanan, 1997; Margalit&Raz, 1990; Philpott, 1995; Wellman, 1995). De inwoners van de Falklandeilanden maken echter geen aanspraak op zelfbeschikking om af te scheiden, maar om juist deel te blijven uitmaken van Groot-Brittannië. In deze scriptie zal de theorie hierover op de ‘klassieke’ manier worden geformuleerd, waarbij zelfbeschikking beschreven staat als het morele recht om af te scheiden. Hier wordt echter bedoeld aanspraak maken op dit recht om deel te blijven uitmaken van Groot-Brittannië.

Eerst zullen de criteria en voorwaarden van de twee hoofdstromingen van normatieve theorieën rond het zelfbeschikkingsrecht worden geformuleerd. De eerste van de twee, de *Remedial rights only theory* is gebaseerd op het ongedaan maken van eerder aangedane onrechtvaardigheid, die behandeld wordt in paragraaf 3.1. Hiermee wordt bedoeld een moreel recht op zelfbeschikking gebaseerd op onrechtvaardigheid. Vervolgens wordt de tweede theorie behandeld in paragraaf 3.2, namelijk de *primary rights theory*. Hierbij wordt afscheiding niet gebaseerd op onrechtvaardigheid, maar op zelfbeschikking als een primair recht groepen. Als laatst zullen de verschillende normatieve theorieën van zelfbeschikking worden toegepast op de Falklandeilanden in paragraaf 3.3. Hierbij zal duidelijk worden, dat een dergelijke claim gebaseerd op een van de twee hoofdstromingen, of een combinatie ervan, niet genoeg is om een morele claim van zelfbeschikking te onderbouwen.

3.1 Remedial rights only theory

De *remedial rights only theory* is een theoretische uiteenzetting van het zelfbeschikkingsrecht, die gebaseerd is op rechtvaardigheid. Er moet sprake zijn van een schending hiervan, indien men aanspraak wil maken op zelfbeschikking. Te denken valt aan het inbreuk maken op het morele recht van rechtvaardigheid en fysieke bedreiging van de veiligheid zonder een redelijke vooruitzicht op verbetering van de situatie. Deze theorie stelt strenge eisen aan afscheiding, zonder dit geheel uit te sluiten. Er moet bijvoorbeeld sprake zijn van een grove schending van mensenrechten of een ontneming van bepaalde rechten, die moreel niet te rechtvaardigen is. Er worden hoge eisen gesteld aan het aanspraak maken op zelfbeschikking, omdat dergelijke claims vaak dreigen te escaleren, doordat het gebied dat wenst af te scheiden, een andere groep de minderheid wordt of een deel van de eigen bevolking buiten de grenzen dreigt te vallen. Dit kan de situatie verergeren, waardoor de status quo gewenster is (Buchanan, 1997; 44-45).

De *Remedial rights only theory* is toepasbaar in twee gevallen, waarbij het moreel gerechtvaardigd is aanspraak te maken op zelfbeschikking. Ten eerste rechtvaardigt de *remedial rights theory* afscheiding in een situatie waar sprake is van een bedreiging van de veiligheid van de eigen bevolking. Een recent voorbeeld hiervan is de onderdrukking van de Koerdische minderheid in het noorden van Irak tijdens het bewind van Saddam Hussein. Veiligheid is echter niet het enige, dat als rechtvaardiging voor aanspraak op zelfbeschikking kan dienen, maar onderdrukking en systematische ontkenning van morele rechten kunnen dit eveneens zijn. De tweede situatie is in het geval van onrechtvaardige bezetting van staat X door staat Y (Buchanan, 1997; 36-37).

Bij de *remedial rights only theory* zijn tevens beperkingen aan de eerder genoemde eisen van toepassing. Geweld is een factor, die moreel niet te rechtvaardigen is. Indien hier sprake van is, kan men het zelfbeschikkingsrecht worden geweigerd door de staat die dreigt te worden verdeeld, omdat de af te scheiden partij haar moreel bevoordeelde positie kwijt is geraakt. Het zelfverdedigingsprincipe is hier een voorbeeld van. Hiermee wordt bedoeld dat degene die zich verdedigt tegen onrechtvaardigheid of geweld, niet het recht van zelfbeschikking kan worden afgenomen (Buchanan, 1991; 333). Indien men echter

haar toevlucht zoekt tot geweld en deze tevens beantwoordt met geweld, kan men zich niet beroepen op zelfverdediging en tevens zelfbeschikking.

Een tweede beperking op het recht van zelfbeschikking is gebaseerd op legitimiteit, het zogenaamde *soft-paternalism* argument. We zullen paragraaf 5 terugkomen op de eisen en kenmerken van de legitieme staat. Nu volstaat het echter om aan te nemen dat legitimiteit o.a. rechtvaardigheid inhoudt. Het recht van zelfbeschikking kan worden beperkt, indien het resultaat een illegitieme staat inhoudt. Hierbij dient te worden gekeken of de voordelen opwegen tegen de nadelen (Buchanan, 1991; 336).

De derde en laatste beperking geldt voor de bevolking onderling. Hiermee wordt bedoeld, dat zelfbeschikking niet ten koste van de andere inwoners van de staat dient te gaan. In het geval van afscheiding wordt een andere groep de minderheid. Indien het gevaar voor deze groep onevenredig hoog is ten opzichte van de voordelen die men geniet door zelfbeschikking, is het moreel niet gerechtvaardigd en dient dit recht te worden beperkt (Buchanan 1991; 338).

3.2 Primary rights theory

De *remedial rights only theory* is een morele rechtvaardiging voor het aanspraak maken op zelfbeschikking in het geval van onrechtvaardigheid. Het verschil met de *primary rights theory* is dat zelfbeschikkingsrecht niet afhankelijk is van de schending van andere rechten zoals rechtvaardigheid, maar dat het een algemeen recht van zelfbeschikking vormt. De *primary rights theory* valt onder te verdelen in twee delen, de *ascriptive* en *associative theory*, die hierna verder zal worden toegelicht.

3.2.1 Ascriptive theory

Volgens de *ascriptive theory* is het recht van zelfbeschikking gebaseerd op *consent*. De *remedial* aspecten zoals veiligheid en onderdrukking worden erkend,

maar dit zijn niet de enige redenen voor het recht van zelfbeschikking. De ascriptieve theorie is een beschrijving van een moreel recht om de eigen groeps cultuur te kunnen laten 'bloeien'. Volgens deze theorie vindt zelfbeschikking haar oorsprong in het belang dat een individu stelt in zijn of haar groep. Het woord groep dient als synoniem voor verschillende sociale entiteiten, zoals culturele, raciale, religieus, etc.

Een groep beschikt over gemeenschappelijke karakteristieken en een gedeelde cultuur, die verschillende en belangrijke aspecten van het leven omvatten. Vanaf het allereerste levensuur wordt men beïnvloedt door anderen. Naarmate de tijd vordert, verwerft men dezelfde groepskenmerken als de andere leden. Het welbehagen van de groep is van belang, omdat een deel van de persoonlijke identiteit gebaseerd is op groeps cultuur en hierdoor individuele voorspoed wordt beïnvloed door die van de groep. Zo kunnen we stellen dat 'lidmaatschap' een kwestie van elkaar herkennen is, waardoor het toebehoren tot een dergelijke entiteit niet makkelijk te verwezenlijken is. Het is een kwestie van toebehoren en niet van prestatie, waar een lang proces van socialisatie aan vooraf gaat (Margalit&Raz, 1990; 443-447).

Het argument voor de waarde van zelfbeschikking is gebaseerd op zelfexpressie, dat in vier stappen te ontrafelen is. Ten eerste is het toebehoren tot een bepaalde groep een belangrijk aspect van het persoonlijk leven. Hierdoor is het uitdrukking geven van deze groeps cultuur van belang voor een individu. Het is voor deze expressie noodzakelijk dat men zich kan manifesteren in een open samenleving en profileren door middel van politieke activiteiten. De 'politieke arena' is een essentieel plek waar men de belangen van de groep kan behartigen. Zelfbestuur is waardevol voor een groep, die hierdoor in de mogelijkheid is haar belangen te behartigen (Margalit & Raz, 1990; 451).

Volgens de *ascriptive theory* is de positie van een groep in de samenleving van belang voor een individu. Het zelfbeschikkingsrecht is echter niet onvoorwaardelijk, waarmee het morele recht van de staat om territoriale integriteit te waarborgen wordt beschermd. Door Avishai Margalit en Joseph Raz zijn drie voorwaarden opgesteld, die het zelfbeschikkingsrecht beperken. Ten eerste dient aanspraak hierop noodzakelijk te zijn voor de welvaart en het respect van de groep. Toepassing van het recht van zelfbeschikking dient niet anders dan voor de verbetering van de situatie van een groep te dienen. Ten tweede dienen 'basisrechten' van inwoners te worden gerespecteerd. Indien er sprake zou zijn van een verslechtering van de situatie of het in stand houden van de status quo, zou volgens de ascriptieve theorie zelfbeschikking

moreel niet gerechtvaardigd zijn. Ten derde dient geen gevaar zich aan te dienen voor derden. Hiermee wordt bedoeld, dat nadeel voor een derde moreel niet mag worden overschaduwd door het voordeel van degene die aanspraak maakt op zelfbeschikking. Indien de ‘nieuwe’ minderheid in een staat onevenredig zou lijden, zou dit moreel niet te rechtvaardigen zijn (Margalit&Raz, 1990; Philpott, 1995).

3.2.2 Associative theory

De associative theory en de ascriptive theory hebben met elkaar gemeen dat ze beiden gebaseerd zijn op consent. Het verschil is echter dat deze consent van de associative theory niet het welzijn van een individu door de expressie van de groeps cultuur in de samenleving hoeft in te houden. De drempel om aanspraak te maken op zelfbeschikking ligt lager bij de associative theory, omdat aan minder eisen hoeft te worden voldaan.

Harry Beran heeft deze theorie als volgt geformuleerd: *‘liberal political philosophy requires that secession be permitted if it is effectively desired by a territorial concentrated group within a state and is morally and practically possible’* (Beran, 1984; 23). Het is noodzakelijk om bij het aanspraak maken op zelfbeschikking om over het *consent* van de bevolking te beschikken. Dit is echter niet voldoende, omdat het om twee redenen niet volledig toepasbaar is. Ten eerste is het een relatie van gelijkheid tussen burger onderling en niet een recht om het lidmaatschap of de grenzen van de staat te bepalen. Ten tweede dient het democratisch principe het welzijn van burgers te optimaliseren, door besluitvorming mogelijk te maken die in het belang van alle burgers is. Hiermee wordt bedoeld het vormen van een compromis, waarbij iedereen wat inlevert voor het welzijn van de gehele groep. Een moreel recht van zelfbeschikking kan niet alleen op *consent* zijn gebaseerd, omdat men voor een dilemma staat wie ‘zelf’ is in het woord ‘zelfbeschikking’ (Buchanan, 2012). Is het de gehele bevolking van de staat, of een groep op een deel van het grondgebied en hoe bepaalt men deze deelgebieden?

Een groep die wel over *consent* beschikt, moet daarnaast aan andere voorwaarden voldoen voordat zij aanspraak kan maken op het zelfbeschikkingsrecht. Christopher Wellman heeft het als volgt geformuleerd: *any group able and willing to perform the functions required of a liberal political state has a claim to the territory it*

occupies (Wellman, 1995; 164). Naast *consent* dient men in de mogelijkheid te zijn om aanspraak te kunnen maken op zelfbeschikking.

Dit zou echter nog onrechtvaardige situaties tot gevolg kunnen hebben en perverse prikkels kunnen veroorzaken bij staten, die over een regio gaan die bijzonder rijk is aan grondstoffen of andere economische middelen. Dergelijke territoria zouden aanspraak kunnen maken op zelfbeschikking, doordat er *consent* heerst en men over de middelen beschikt om een staat te vormen die zelf haar vitale belangen kan behartigen. Staten zouden er immers belang bij kunnen hebben om te voorkomen dat een groep de meerderheid vormt in een bepaald gebied, zoals het geval is in Tibet, waar immigratie van Han Chinezen wordt gestimuleerd (Buchanan, 1997; 54).

We zouden kunnen stellen dat dit moreel niet rechtvaardig is ten opzichte van het overgebleven deel van de staat, omdat dit ten nadele is van haar. Hierdoor kunnen we de historische voorbeelden van Biafra Nigeria en Katanga Congo in perspectief plaatsen, aangezien het regio's betreft die sterk benadeeld zouden worden, indien het zelfbeschikkingsrecht moreel 'eenzijdig' geïnterpreteerd zou worden (Neuberger, 1995; 321). Dit is dan ook wat Harry Beran bedoelde met *morally and practically possible*. Om aanspraak te kunnen maken op zelfbeschikking, moet dit tevens moreel te rechtvaardigen zijn ten opzichte van de rest van de staat (Wellman, 1995; 159).

3.3 Zelfbeschikking en de Falklanders

De morele rechten van de bewoners van de Falklandeilanden worden gerespecteerd onder soevereiniteit van Groot-Brittannië. In het geval van de remedial rights only theory dient achteraf te worden uitgemaakt of een aanspraak op het zelfbeschikkingsrecht moreel is gerechtvaardigd. De Falklanders zouden aanspraak kunnen maken op dit recht, nadat de eilanden deel uitmaken van Argentinië. De remedial rights theory geeft een rechtvaardiging van het zelfbeschikkingsrecht in twee gevallen: bedreiging van de fysieke veiligheid van de eigen bevolking of bezetting van grondgebied door een vreemde macht. De invasie van de Falklandeilanden begin jaren tachtig en het gebruik van geweld, geeft de bewoners het morele recht om aanspraak te maken op zelfbeschikking. Bezetting en geweld zijn twee voorwaarden waaraan voldaan moet zijn.

De primary rights theory stelt minder vergaande eisen, waarbij niet voorafgaand sprake moet zijn van mensenrechtenschending of ontneming van morele rechten. De

Falklanders voelen zich Brits en men heeft een unieke subcultuur weten te ontwikkelen die als Brits kan worden gekenmerkt. De primary rights theory stelt dat de groepsidentiteit belangrijk is voor het individu. De Britse soevereiniteit over de Falklandeilanden stelt de bewoners in staat om hun eigen unieke identiteit te behouden. Hierdoor kunnen we vaststellen dat aanspraak maken op zelfbeschikking volgens de primary rights theory moreel is gerechtvaardigd.

De Britse aanspraak op de Falklanden is moreel gerechtvaardigd, omdat de bewoners eigendom over de eilanden hebben weten te bemachtigen. Eigendom op land is echter niet genoeg om het zelfbeschikkingsrecht te onderbouwen. Daarom is het noodzakelijk om naast volkenrechtelijke ook territoriale argumenten van zelfbeschikking te noemen waar de Falklanders aan zouden moeten voldoen. Het bewerkings- en consentprincipe van Locke is een begin van het argument dat afscheiding van grondgebied moreel onderbouwt. Territoriale aspecten van zelfbeschikking zijn van belang, omdat het recht om af te scheiden in contrast staat met het morele recht van de staat om territoriale integriteit te waarborgen.

4. Territoriale aspecten van zelfbeschikking

Het zelfbeschikkingsrecht is gebaseerd op territorium, omdat het aanspraak maken op zelfbeschikking inhoudt recht hebben op territorium. Om twee redenen dient de lezer een volledig beeld te hebben van dit recht, die in verband staan met territoriale integriteit. Ten eerste staat het zelfbeschikkingsrecht in contrast met het morele recht van de staat om territoriale integriteit te waarborgen. Het veiligstellen van de bestaande grenzen ondersteunt twee morele doelen: ten eerste de bescherming van fysieke veiligheid en waarborgen van de rechten van haar burgers. Ten tweede een structurele aansporing om individuen en groepen te betrekken bij het politieke besluitvormingsproces en samenwerking gedurende een tijdsperiode te bevorderen (Buchanan, 1997; 46-47). Daarnaast is zelfbeschikking gebaseerd op het recht om territorium te mogen afscheiden van een bestaande staat, of om juist onder de jurisdictie te blijven. Doordat grondgebied een centrale positie inneemt, is het noodzakelijk om de argumenten van territorium over theorieën zelfbeschikking te betrekken.

Het academisch debat over grondgebied wordt overschaduwd door twee thema's waarbij de een afscheiding ondersteunt en de ander deze afkeurt. Aan de ene kant ondersteunen de theorieën van het zelfbeschikkingsrecht onder voorwaarden het recht om af te scheiden. Aan de andere kant is de toepasbaarheid van zelfbeschikking beperkt door morele rechten die de integriteit van het grondgebied van een staat ondersteunen. Het recht van afscheiding dient niet enkel op sociale aspecten te worden gebaseerd, maar ook op territoriale, omdat afscheiding van een staat over het algemeen betwist wordt tussen diegenen die aanspraak maken op zelfbeschikking en degenen die een eenheid willen blijven vormen. Hierdoor is het van belang om uit te maken wie recht heeft op territorium, dat als aanvulling dient voor het zelfbeschikkingsrecht (Brilmayer, 1991; 186). *Consent* theorieën van het zelfbeschikking falen vaak om te verklaren, wie recht heeft op het grondgebied, omdat problemen zoals immigratie niet kunnen worden verklaard (Brilmayer, 1991; 189). Immigranten die zich in een bepaald gebied zouden vestigen en over de middelen beschikken om af te scheiden, zouden het recht moeten hebben om aanspraak te maken op zelfbeschikking, indien de rest van de staat hier geen disproportionele nadelige gevolgen aan ondervindt. Turkse immigranten zouden volgens deze theorie delen van Duitsland mogen afscheiden. Dit is echter moreel niet te rechtvaardigen, omdat dit 'pervers' is ten opzichte van de staat die verdeeld dreigt te worden (Brilmayer, 1991; 191).

Territoriale claims worden soms in termen van zelfbeschikking gesteld, terwijl de bevolking hierover niet is geraadpleegd. Zoals in het geval van Goa waar India soevereiniteit claimde, terwijl de bevolking aangaf voor Portugal te kiezen. Deze tekortkoming dient volgens Lea Brilmayer te worden aangevuld met twee territoriale argumenten. De eerste is een additionele toevoeging aan het argument van een gedeelde identiteit, waar een groep volgens de *ascriptive theory* aan dient te voldoen. De tweede aanvullingen dient te gebeuren door rekening te houden met zogenaamde *historical grievances* (Brilmayer, 1991; 192-194).

Een aanspraak op zelfbeschikking kan belemmerd worden door immigratie, zoals in het geval van de Baltische staten door Rusland en Tibet door China. In beide gebieden heeft men te maken met een grote minderheid, die de landen in kwestie gebruik(t)en om het recht op zelfbeschikking te weigeren. Het is echter moreel niet gerechtvaardigd om dit te weigeren, aangezien de bevolking niet gevraagd heeft om immigratie en dit onrechtvaardig is gebeurd. Indien we niet het criterium van een

historische relatie met het territorium als eis zouden stellen, zouden Turkse immigranten in Duitsland dezelfde morele rechten hebben als de Baltische staten na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie (Brilmayer, 1991; 188).

Indien elk volk, etniciteit of ras een historisch band had met het territorium, zou de wereld in anarchie verkeren, doordat er geen rekening gehouden zou worden met het morele recht van de staat van territoriale integriteit. Als aanvulling hierop dienen *historical grievances*, die aangeven in hoeverre men het recht heeft om aanspraak te maken op zelfbeschikking. Dit criterium legt een belangrijk tekort van het zelfbeschikkingsrecht bloot, namelijk een onvolledige focus op de geschiedenis van het conflict. Door middel van aandacht voor de historie, wordt aanspraak maken op zelfbeschikking en territorium duidelijker, omdat de ‘rechtmatige eigenaar’ in beeld komt. In het geval van kolonialisme of zoals de Baltische staten, annexatie door de Sovjet-Unie, kan men stellen dat *historical grievances* dusdanig diepgeworteld zijn, dat men recht heeft op zelfbeschikking (Brilmayer, 1991; 195-196).

De twee hiervoor besproken criteria, namelijk een historische band met het grondgebied en *historical grievances*, kunnen aan de hand van drie factoren worden bepaald. Ten eerste kan men zich afvragen hoe ver men terug moet kijken in de tijd om uit te kunnen maken wie een historische band met het grondgebied heeft. Hier is geen duidelijk antwoord te geven, omdat een objectief antwoord per casus verschillend is. Ten tweede is een indicator van een historisch verband met het grondgebied, de mate waarin ‘het leeft’ onder de bevolking. Indien er een duidelijke claim ligt op een territorium en deze sterk leeft in de maatschappij, dan is een aanspraak op het zelfbeschikkingsrecht sterk gegrond. Een derde factor is kolonialisme. Hoewel we kunnen stellen dat het onrechtvaardig is om een gebied te koloniseren om aanspraak op zelfbeschikking te voorkomen, zoals in Tibet, kunnen we tevens vaststellen dat afscheiding in het geval dat de ‘inheemse’ bevolking een minderheid op ‘eigen’ bodem vormt, onrealistisch is (Brilmayer, 1991; 199-200).

Het zelfbeschikkingsrecht dient op meerdere facetten gebaseerd te zijn dan alleen een gedeelde identiteit of het corrigeren van geschonden rechten, zoals de *remedial rights only theory* pleit, omdat zelfbeschikking zich in de eerste plaats richt op het grondgebied dat men zich wil toe-eigenen. Een ‘band’ met het grondgebied in kwestie en de mate van *historical grievances*, zijn twee toevoegingen die zelfbeschikking beter rechtvaardigen ten opzichte van claims.

4.1 Territoriale aspecten zelfbeschikking en de Falklandeilanden

De territoriale aspecten dienen als toevoeging aan het zelfbeschikkingsrecht. Het is echter nuttig om ook de Argentijnse positie betreffende deze aspecten te bespreken. De positie van beide partijen ten opzichte van soevereiniteit over de Falklandeilanden kan worden behandeld aan de hand van geschiedenis en de mate waarin de soevereiniteitskwestie leeft onder de bevolking.

Voorheen vielen de Falklandeilanden onder het gezag van de Spaanse gouverneur in Buenos Aires. De Argentijnse band met de eilanden is echter indirect, omdat men nooit is overgegaan tot het koloniseren van deze voorheen onbewoonde eilandengroep. Groot-Brittannië heeft echter een directe relatie met de Falklanden, omdat de huidige inwoners afstammelingen zijn van Britse kolonisten.

De kwestie van soevereiniteit over de Falklandeilanden leeft sterk onder de Argentijnse bevolking. Dit wordt in stand gehouden door verslaggeving in de media (Makin, 1983; 392-394). Daarnaast wordt er jaarlijks een herdenking gehouden op de plek waar de Argentijnse soldaten in 1982 vertrokken om de eilanden te bezetten. Buenos Aires maakt het leven van de Falklanders moeilijk door handel met het Argentijnse vasteland te verbieden, waardoor men voor bepaalde levensmiddelen moet uitwijken naar verder gelegen havens. De bewoners van de Falklandeilanden worden daarom vrijwel dagelijks geconfronteerd met deze soevereiniteitskwestie

Het bewerkings- en consentprincipe van Locke is een argument voor het vergaren van grondeigendom. Bezit van territorium is nodig voor het aanspraak maken op zelfbeschikking, omdat hiermee de historische band met het territorium duidelijker wordt. De Britten hebben generaties lang de Falklandeilanden bewoond en een eigen Britse subcultuur ontwikkeld. Hierdoor hebben zij het morele recht om aanspraak te maken op het zelfbeschikkingsrecht. Volgens Harry Beran moet zelfbeschikking niet in conflict zijn met andere morele rechten (1984). Daarom dient de basis van de Argentijnse claim op soevereiniteit behandeld te worden: het afgeleide recht van gezag dat men claimt te hebben geërfd van Spanje.

5. Legitimiteit van afgeleide rechten

Argentinië claimt soevereiniteit over de Falklandeilanden, die zij baseert op rechten die zij geërfd zou hebben van koloniaal Spanje (*Metford, 1968; 498*). De deelvraag

die hier beantwoord dient te worden is als volgt: heeft Argentinië het morele recht om de Falklandeilanden op te eisen, dit baserende op afgeleide rechten van Spaans kolonialisme? Deze claim van territoriale integriteit is gebaseerd op historische gebeurtenissen, waarbij rechtvaardigheid verder dient te worden toegelicht. De legitimiteit van dergelijke gebeurtenissen is van belang, omdat aanspraak op territoriale rechten gebaseerd op illegitieme, afgeleide rechten, moreel niet te rechtvaardigen is (Copp, 1999; 21-26).

Om antwoord te kunnen geven op de zojuist gestelde vraag, dient de legitimiteit van deze claim te worden toegelicht aan de hand van de legitimiteit van de Argentijnse staat. Hiervoor dient de volgende verklaring: de territoriale claim van Argentinië over de Falklandeilanden is gebaseerd op dezelfde afgeleide rechten van koloniaal Spanje, als het bestaansrecht van de Argentijnse staat. Het recht van deze Zuid-Amerikaanse staat over haar territorium is namelijk een voortzetting van de situatie van voor 1816 voordat Argentinië onafhankelijk was, waarbij men claimt rechten en plichten van Spanje te hebben geërfd (Metford, 1968; 468). Het gezag over de Falklandeilanden is een deel van de koloniale erfenis. De legitimiteit van de claim van soevereiniteit dient in dezelfde context behandeld te worden als die van de Argentijnse staat. Hierna zal eerst de legitimiteit van de staat behandeld worden om vervolgens naar de relatie ervan met de legitimiteit van afgeleide rechten over te gaan. Hoewel beiden niet synoniemen zijn, kunnen wij door de relatie die tussen hen bestaat, aannemen dat ze op dezelfde morele waarden zijn gebaseerd.

Voor de legitimiteit van de staat worden verschillende criteria en eisen gehanteerd, maar over twee opvattingen bestaat er eensgezindheid: redelijke rechtvaardigheid en *consent* van de bevolking (Copp, 1999; Morris, 1998). De relatie van de staat met haar burgers is gebaseerd op *consent*. Hoewel dit noodzakelijk is, kunnen wij niet spreken van een legitieme staat, wanneer niet voldaan is aan die andere morele voorwaarde, die ter aanvulling dient van het *consentprincipe* (Brilmayer, 1989; 4).

Het tweede criterium voor legitimiteit van de staat, rechtvaardigheid, dient ter bescherming van burgers. Doordat opvattingen hierover in de samenleving uiteenlopend zijn, kunnen wij niet spreken van een definitie die geldig is voor iedereen. Het is daarom noodzakelijk om over de brug te komen met een compromis, dat toepasbaar is op een groot deel van de opvattingen hierover. We zullen als voorwaarde hiervoor nemen dat de handelingen van de staat moreel relatief te

rechtvaardigen zouden moeten zijn, wat inhoudt dat de staat niet anders mag handelen ten opzichte van haar burgers, als burgers onderling. Daarnaast wordt de staat geacht de belangen van haar inwoners te beschermen en behartigen (Copp, 1999; Morris, 1998).

De legitimiteit van territoriale aanspraken dient gezien te worden in perspectief van historische gebeurtenissen. De Argentijnse claims zijn gebaseerd op de koloniale rechten van Spanje. De territoriale integriteit van het gebied is terug te voeren tot een periode waarin Argentinië niet legitiem was. De kolonisatie van het Zuid-Amerikaanse vasteland kan namelijk als onrechtvaardig worden aangemerkt, omdat er een systematisch beleid werd gevoerd om de inheemse bevolking uit te roeien zodat kolonisten gebruik konden maken van de vruchtbare land (Gott, 2007; 285). De staat Argentinië is gebaseerd op het onderdrukken van haar oorspronkelijke inwoners (Butler, 2000). Het blanke ras werd geacht superieur te zijn aan de inheemse bevolking en de landen die zij wilden koloniseren werden als *terra nullius* aangemerkt. Dit houdt in dat de gebieden niet bewoond werden door een beschaving, gelijk aan de Europese, waardoor men het recht had om deze 'leefbaar' te maken voor kolonisten (Butler, 2000; 94).

We kunnen nu vaststellen dat de territoriale claim die destijds werd gevestigd door de Spaanse koloniale macht niet legitiem was, omdat het onrechtvaardig was ten opzichte van de oorspronkelijke bewoners. De rechten en plichten die de Argentinië claimt te hebben ontvangen zijn dus onrechtvaardig. Argentinië is een democratische rechtstaat die de belangen van haar burgers op een redelijk rechtvaardige manier probeert te behartigen. Hierdoor kan de Argentijnse staat worden aangemerkt als legitiem. De territoriale claims van soevereiniteit over de Falklandeilanden zijn ook gebaseerd op het illegitieme recht, dat door paus Alexander de Zesde is gevestigd. In tegenstelling tot de Argentijnse staat is deze echter niet moreel gerehabiliteerd. De legitimering van een staat gebeurt gedurende een tijdsperiode, terwijl het recht van territoriale soevereiniteit over de Falklandeilanden een momentopname is (Copp, 1999).

De legitimiteit van de staat is gebaseerd op *consent* en redelijke rechtvaardigheid. Het is echter mogelijk om over een verval van deze twee criteria te spreken, waarbij de staat moreel pervers wordt. Vrijwel elke staat heeft een dergelijke periode meegemaakt, die niet past in het zojuist geschetste kader van redelijke rechtvaardigheid en *consent*. Dit houdt echter niet in, dat we niet kunnen spreken van

een legitieme staat, indien deze in de loop van de tijd wel hieraan voldoet (Copp, 1999; 29). De Argentijnse staat is een voorbeeld, die na een ‘pervers’ verleden moreel is gerehabiliteerd, doordat de rechten van haar burgers worden gerespecteerd en de staat redelijk rechtvaardig is (Copp, 1999; 32). De claim van soevereiniteit over de Falklandeilanden is echter illegitiem, omdat zij gebaseerd is op een onrechtvaardige daad. Er is geen sprake van tegenstrijdige eigendomsrechten, waardoor het Britse bezit van de eilanden de enige is.

6. Conclusie

De aanspraak op de Falklandeilanden wordt door de Argentijnen en de Britten op verschillende rechten gebaseerd. Hoewel eigendom een belangrijk aspect is van zelfbeschikking, is het niet genoeg om dit recht te onderbouwen. Tegenstrijdige eigendomsrechten op de Falklanden gaan ten koste van de morele rechtvaardigheid van aanspraak op het zelfbeschikkingsrecht.

In het geval van de Falklandeilanden hebben de Britten eigendom gevestigd dat onderbouwd dient te worden met het bewerkings- en consentprincipe van John Locke. Het consumeren van de *fruits of the earth* door de kolonisten, heeft eigendom op de eilanden doen ontstaan. Het gebruiken van voorzieningen die door de Britse staat zijn aangeboden, vraagt om de consent van de Falklanders, waardoor staatsvorming kan worden verklaard. Het eigendom van de Falklandeilanden geeft de inwoners het recht om aanspraak te kunnen maken op zelfbeschikkingsrecht, omdat men de rechtmatige eigenaar is.

Het zelfbeschikkingsrecht is onder te verdelen in twee theorieën. De *Remedial rights only theory* vestigt een recht op zelfbeschikking in gevallen van onrechtvaardigheid en bedreiging van de fysieke veiligheid. In het geval van de Falklandeilanden maken de eilandbewoners hierop aanspraak om deel te blijven uitmaken van Groot-Brittannië. Er dient sprake te zijn van bezetting van de eilanden door Argentinië of schending van rechten op een andere manier, om aanspraak te kunnen maken op deze theorie. De *primary rights theory* stelt als voorwaarde consent. Hieraan worden echter additionele voorwaarden en beperkingen gesteld, die aansluiten op het morele recht van de staat om territoriale integriteit te waarborgen.

De Falklanders hebben een historische band met de eilanden, omdat men tien generaties lang dit gebied bewoont. De huidige inwoners zijn voor een groot deel nakomelingen van Britse settlers, waardoor de band met Groot-Brittannië sterk is. Dit verklaart de wens van de bevolking om niet een provincie van Argentinië te zijn. Een aanspraak op het zelfbeschikkingsrecht zou moreel gerechtvaardigd zijn, indien men niet te maken zou hebben met tegenstrijdige soevereiniteitsrechten.

De Argentijnse claim op de Falklandeilanden is gebaseerd op *uti possidetis, uti possideatis*, zoals men bezit, zo mag men bezitten. Argentinië claimt soevereiniteits-rechten te hebben geërfd van koloniaal Spanje. Spanje op haar beurt zou het eigendom hebben ontvangen van paus Alexander de Zesde en door een verdrag met Portugal, die de Falklandeilanden onder Spaanse heerschappij plaatste. De Europese soevereiniteit op het Zuid-Amerikaanse continent, waar de Falklanden deel van uitmaken, is illegitiem omdat deze onrechtvaardig is. Het recht dat de Argentijnen claimen te hebben geërfd is dus eveneens illegitiem. Het eigendom over de Falkland-eilanden is dus niet in tegenspraak met eerder gevestigde eigendomsrechten. De bewoners van de Falklanden hebben het morele recht om aanspraak te maken op het zelfbeschikkingsrecht en dus deel te blijven uitmaken van Groot-Brittannië.

Bibliografie:

Beran, H. (1984) 'A liberal theory of secession', *Political studies* 32: 21-31.

Brilmayer, L. (1991) 'Secession and self-determination: a territorial interpretation', *Yale journal for international law* 16: 177-202.

Brindicci, M. (2012) 'Falklands dispute: national pride with oil on the mind'
<<http://www.rt.com/news/oil-argentina-falklands-britain-775/>> (14 juni 2012)

Buchanan, A. (1991) 'Toward a theory of secession', *Ethics* 101: 322-342.

- Buchanan, A. (1997) 'Theories of secession', *Philosophy & Public affairs* 26: 31-61.
- Buchanan, A. (2012) 'Secession', <http://plato.stanford.edu/entries/secession/>
(19-04-12).
- Butler, K. (2000) 'Overcoming Terra Nullius: Aboriginal perspectives in schools as a site of philosophical struggle', *educational philosophy and theory* 32: 93-101.
- Copp, D. (1999) 'The idea of a legitimate state', *Philosophy & Public affairs* 28: 3-45.
- Emerson, R. (1971) 'Self-determination', *American society of international law* 65: 459-475.
- Gott, R. (2007) 'Latin America as a white settler society', *Bulletin of Latin American Research* 26: 269-289.
- Locke, J. (1960) *Two treatises of government*, Laslett, P. (ed.), Cambridge: University press.
- Margalit, A. Raz, J. (1990) 'National self-determination', *the journal of philosophy* 87: 439-461.
- Makin, G. (1983) 'Argentine Approaches to the Falklands/Mavinas: was the resort to violence foreseeable?', *International Affairs* 59: 391-403.
- Metford, J. (1968) 'Falklands or Malvinas', *International affairs* 83: 463-481.
- Morris, C. W, (2002) *an essay on the modern state*, Cambridge: University press.
- Neuberger, B. (1995) 'National self-determination: dilemmas of a concept', *Nations and nationalism* 3: 297-325.
- Philpott, D. (1955) 'In defense of self-determination', *Ethics* 105: 352-385.

Schofield, k. (2012) 'Falklands vets on 30th anniversary of liberation'
<http://www.thesun.co.uk/sol/homepage/news/politics/4371891/Falklands-vets-on-30th-anniversary-of-liberation.html> (14 juni 2012).

Simmons, A. (2001) 'On the territorial rights of states', *philosophical issue* 11:
301-319.

Wellman, C. (1995) 'A defense of secession and political self-determination',
philophy & public affairs 24: 142-171.